

Anmälan av *Mange grublende Dage ere gaaede forud. Grammatik i 1800-tallet som nøgle til moderne normproblemer*, redigeret af Eva Skafte Jensen & Jørgen Schack (Dansk Sprognævns skrifter 54).

Dansk Sprognævn. 2024. (302 sider)

DAVID HÅKANSSON

Var det moderna genombrottet också en språkfråga? För nordiska vidkommanden brukar de standardiserade skriftspråken beskrivas som grammatiskt förhållandevis stabila efter 1700-talet, och de förändringar som senare sker rör snarast ”hur frekvens, stilvärden och stilpreferenser har förskjutits för olika grammatiska fenomen” (SAG I:24). Skriftspråken har betraktats som så standardiserade att det sena 1800-talet t.o.m. har pekats ut som ett mindre givande forskningsfält för grammatiska studier (jfr Josephson 2007). På senare tid har det blivit allt tydligare att det finns skäl att revidera denna uppfattning. För svenskans vidkommande visas detta inte minst av antologin *Morphosyntactic Change in Late Modern Swedish* (red. av Larsson & Petzell 2021). Och för danskans del har sedan 2020 ett projekt bedrivits vid Dansk Sprognævn med inriktning just på nyare språkhistoria. Jørgen Schack och Eva Skafte Jensen har som seniorforskare vid Dansk Sprognævn lett projektet men till sig har de haft knuten en referensgrupp med andra forskare både från den egna organisationen och från universitet i Danmark, Norge, Sverige och Tyskland. Den antologi som här är föremål för anmälan är ett konkret resultat av detta projekt.

Jørgen Schack och Eva Skafte Jensen beskriver i förordet hur projektet uppstod utifrån de erfarenheter som de själva gjorde i arbetet med språkrådgivning vid Dansk Sprognævn: ”Mange af de grammatiske

spørgsmål vi bliver stillet, skyldes at der har været ændringer og udviklinger i grammatikken gennem de senere århundreder som har aflejret sig som variation i moderne dansk, nærmere bestemt som tilstedeværelsen af nye og gamle grammatiske regler ved siden af hinanden” (s. 5). Syftet med projektet har varit att undersöka sådana ändringar och de omständigheter under vilka de har skett för att på så sätt få en bättre inblick i vad som ligger bakom den moderna variationen, och därmed också bättre möjligheter att kunna besvara den aktuella typen av frågor på ett tillfredsställande sätt. Projektet har därmed en tydlig koppling till moderna danska förhållanden, inte minst till pågående språkriktighetsdiskussioner.

Antologin består av två delar. I den första redovisar Eva Skaft Jensen och Jørgen Schack resultat från det egna projektet, medan den andra består av fallstudier, skrivna huvudsakligen av forskare knutna till projektets referensgrupp. Det kan noteras att den första delen är relativt kortfattad; fallstudierna upptar närmare tre fjärdedelar av sidantalet i antologin.

Antologins första del delar titel med verket i sin helhet – *Mange grublende Dage ere gaaede forud* – och innehåller förutom en inledning till projektet en mer ingående beskrivning av tre olika grammatiska fenomen samt en avslutade framställning där några generella slutsatser samsas med mer översiktliga diskussioner av ytterligare grammatiska förändringar. Studierna bygger på korpusundersökningar i digitaliserade 1800-talstexter. Med utgångspunkt från *Arkiv for Dansk Litteratur* och *Danmarks Breve* har en korpus med skönlitteratur och brev om cirka 2,75 miljoner ord utarbetats inom projektet. Dessutom har projektet kunnat utnyttja den korpus om cirka 19,3 miljoner ord skönlitterär text från det moderna genombrottet (1870–1900) som har ställts samman vid Köpenhamns universitet. Utöver dessa textsamlingar har också äldre språkriktighetslitteratur anlitats. På detta sätt har projektets forskare kunnat få tillgång till former och strukturer som är sällsynta i korpusmaterialet, men sådan litteratur kan också ge vittnesbörd om hur samtiden såg på olika språkliga val i termer av t.ex. rätt och fel.

Den första mer uttömmande redovisningen i antologins första del rör val av pronomenformer i komparativa subjunktionsfraser. Det handlar med andra ord om två av de mest omdiskuterade språkriktighetsfrågor-

na i modern danska, nämligen växlingen mellan dels kasusformer (*større end jeg/mig*), dels reflexivt och personligt pronomen (*han er bedre end sit/hans rygte*). Med stöd av korpusdata kan författarna visa att en språklig förändring inte innebär absoluta övergångar från en variant till en annan, utan i stället visar sig som långdragna perioder av variation där olika regler kan ha olika dominans över tid: ”At forstå at der på en gang kan være flere regler i spil, en ældre og en yngre, og at disse regler i visse tilfælde kan komme i konflikt og give mulighed for variation [...] er et af de grundlæggende og nyttige udbytter man kan have af sproghistoriske studier” (s. 33). Det är naturligtvis lätt att hålla med författarna i slutsatserna, men det vore också intressant att få veta mer om vilka implikationer detta har för den språkvetenskapliga teoribildningen: några mer renodlat teoretiska resonemang förs inte utifrån undersökningen.

Den andra delundersökningen inom projektet handlar om perfekt particip. I modern danska möter i attributiv ställning variation mellan *n*-former och *t*-former i exempel som *en overdreven/overdrevet frygt*, och författarna kan här visa hur den genuskongruens som utmärker 1800-talets danska långsamt viker till förmån för genusneutrala former. Förändringen sker dock i olika takt – vid vissa lexem lever genusformerna ”helt til moderne tid [...] i bedste velgående” (s. 45). Parallellt med utvecklingen mot genusneutrala former har det uppstått en möjlighet att bilda former som *overdrevet* (t.ex. *et overdrevet forbrug*) ”af ethvert participium som i bestemt form og pluralis kan have endelsen *-ne*” (s. 45). Denna variation uppkommer genom en omtolkning av ordets stam (*overdreve-t* > *overdreven-t*). Denna förändring ligger i linje med en större tendens i danska där *n*-ändelser i adjektiv har omtolkats som en del av stammen: *en vissen blomst* – *et vissent blad* (motsvarande omtolkning har inte skett i svenska: *en vissen blomma* – *ett visset blad*). I attributiv ställning sker därmed förändringar som närmast är att betrakta som morfologiska. Därtill kommer att perfektparticipens funktioner i icke-attributiv ställning har begränsats till predikativa konstruktioner: (*sømmene er brugte*). I övriga funktioner (sammansatta tempus och perifrastisk passiv) används numera i stället supinumformer. Det ska framhållas att danskan har två supinumformer, *n*-supiner och *t*-supiner, och medan *n*-supiner (*når vi så havde tagen kagen ud*) i dag först och främst förknippas med varieteter från Fyn och Jylland argumenterar författarna för att

n-formen tidigare inte hade någon sådan geografisk begränsning.

Den tredje studien behandlar adverb med och utan *t* som i *en virkelig(t) overraskende udvikling*. En generell slutsats är att det vid undersökningsperiodens början var betydligt ovanligare att använda former med *t*, men författarna visar också hur olika adverbkategorier är olika benägna att uppträda med *t*-form: ”Hvor man i moderne standarddansk normalt ikke finder mådesadverbier uden *-t*, kan man ved tidsadverbier og holdningsadverbier godt finde forekomster uden *-t*, og ved gradsadverbier finder man regelmæssigt både former uden og med *-t*” (s. 60).

I det summerande avsnittet lyfter författarna fram ytterligare några grammatiska drag som skiljer 1800-talets danska från nutidens. I några fall handlar det snarast om förskjutningar i variationsmönster, medan det i andra fall handlar om drag som numera saknar motsvarighet i det moderna standardspråket. Till den första gruppen kan räknas en allt starkare tendens till svag verbböjning i preteritum (*brak* > *brækkede*), användning av s.k. *pannkaksmeningar* (*vinterdek er nyttigt*; se vidare nedan) och konstruktion med expletivt subjekt (*Om Middagen var [der] Selskab hos Collins*). Till den senare gruppen hör förlusten av verbets numerusböjning (*jeg har – vi have*), möjligheten att utelämma det infinita hjälp verbet *have* (*ved dette Minde kunde han gaaet fremad*) och reflexivt *dem* (*De dreiede dem begge om til mig*).¹

I den avslutande diskussionen lyfter författarna fram att traditionell kongruens över tid har blivit en allt mindre viktig grammatisk markör, en utveckling som de ser som den ”nok vigtigste overordnede grammatiske udvikling i vores undersøgelsesperiode” (s. 68). Som ett viktigt övergripande resultat kan också nämnas det faktum att grammatiska drag som i dag uppfattas som begränsade till vissa varieteter (geografiska och/eller sociala) för inte så länge sedan hade en mer generell utbredning. Avslutningsvis pekar författarna på den roll som distinktionen mellan tal- och skriftspråk spelar i språkförändringsstudier av denna typ. Det är förstås lätt att instämma med dem på denna punkt, men det kunde kanske tydligare ha framhållits att det som vi allmänt kallar för en språkförändring egentligen innefattar flera sinsemellan olika processer, och

¹ Vad reflexivt *dem* anbelangar gäller att förlusten har skett i standardspråket. Ännu i dag kan reflexivt *dem* förekomma, men bruket framstår som dialektalt begränsat (främst till Jylland).

det är värt att klargöra vilken del som står i fokus för undersökningen.

Antologins andra del utgörs av tio fallstudier. Några av dessa knyter nära an till resultaten i den första delen, och i vissa fall handlar det snarast om fördjupningar av sådana resonemang som har förts redan i den första delen. Så är fallet när det gäller Anna Sofie Hartlings studie av övergången från stark till svag verbböjning: ”De stærke som blev til de svage. Om stærkt- og svagtbojede verber i 1800-tallet og om udviklingen fra stærk til svag bøjning”. Hartling gör en undersökning av norm och bruk i äldre tid genom att jämföra beskrivningen av verbböjningen i ett antal grammatiska beskrivningar (från Høysgaards *Accentuered og Raisonnered Grammatica* från 1747 till Wiwels *Synspunkter for dansk Sproglære* från 1901) med det faktiska bruket i samma korpusmaterial som Eva Skafte Jensen och Jørgen Schack utnyttjade sig av i projektet. Resultaten ger vid handen att diskrepansen mellan norm och bruk är stor såtillvida att verb ofta beskrivs som starka trots att de endast i (mycket) begränsad utsträckning kan beläggas med denna böjning i korpusmaterialet. Å andra sidan finns det vissa verb som också vid 1800-talets slut uppträder med stark böjning, och vidare undersökningar av 1900-talstexter framstår därmed som nödvändiga för att följa hela utvecklingsförloppet.

Även kapitlet ”’I Enge ganger en Ungersvend ...’ *Der* eller ikke *der* i situativkonstruktionernes historie i dansk” av Henrik Jørgensen och Michael Nguyen ansluter till projektrapporten i den meningen att den behandlar ett grammatiskt drag som Eva Skafte Jensen och Jørgen Schack också tar upp. Med utgångspunkt i en topologisk satsmodell driver Henrik Jørgensen och Michael Nguyen tesen att *der* har utvecklats från en topologisk markör till en relationell: ”Hvis *der* konsekvent kan stå ikke bare på **F**, men også på **n**, kan man tale om en subjektsvikar, men hvis **n**-pladsen kan stå tom (dvs. når *der* kan stå på **F**), er det bedre at se *der* som en topologisk markør der sikrer markeringen af modalitet gennem ordstilling” (s. 156). Exempel som *Førend vi steg i Land, blev der fra Fortet saluteret* visar därmed hur *der* kan uppträda som ”subjektsvikar”. Författarna gör först ett nedslag i tre bibelöversättningar (1550, 1871 och 1992) och visar att *der* i den senaste översättningen i högre utsträckning än tidigare uppträder i **n**-positionen. Författarna gör vidare undersökningar dels i tre prosaverk från 1800-talet, B.S. Ingemanns *Valdemar Seier* (1826); H.C. Andersens *En Digters Bazar* (1842) och

Holger Drachmanns *Forskrevet* (1890), dels i delar av det korpusmaterial som Eva Skafte Jensen och Jørgen Schack också använder. Resultaten visar klart att bruket av *der* har förändrat sig under den aktuella perioden. Såväl Ingemann som Andersen använder *der* ”meget sparsomt” (s. 159), medan Drachmann använder *der* i alla konstruktioner. En komplikation i sammanhanget är emellertid att även Drachmann utelämnar *der* ganska ofta, och redan utifrån det material som författarna studerar står det klart att valet mellan utsatt och utelämnat *der* inte kan föras tillbaka på vara sig funktionella eller stilistiska faktorer, och vidare undersökningar krävs för att kunna utröna vad som styr möjligheten till subjektslösa satser (jfr Håkansson 2025).

S.k. *pannkaksmeningar* behandlas kortfattat redan i antologins första del, och i kapitlet ”Danske pannekakesetninger i diakront perspektiv” fördjupar Anu Laanemets och Hans-Olav Enger resonemangen. Pannkaksmeningar, dvs. satser som *Pandekager er lækker* där predikativet står i neutrum singular och inte kongruerar med subjektet, har rönt stor uppmärksamhet både inom nordisk språkvetenskap och internationell lingvistik. Traditionellt har det antagits att pannkaksmeningar uppstod i de nordiska fastlandsspråken ungefär vid förra sekelskiftet, och att konstruktionen har spridits från danska till norska och svenska. Senare forskning har kunnat precisera tidpunkten tydligare och belägga även exempel från 1800-talets första hälft, men för danska bara i form av ett sekundärbelägg (Åkerblom 2020). Laanemets och Enger gör omfattande empiriska undersökningar som ger ett säkert belägg på en pannkaksmening från 1838. Avsaknaden av fler tidigare säkra danska exempel talar därmed mot hypotesen att konstruktionen har spridits som ett kontaktfenomen från danska till norska och svenska.

En av de centrala språkförändringarna som nämns i antologins första del är förlusten av verbens numeruskongruens. Denna språkförändring är temat för Kathrine Thisted Pedersens kapitel ”Pluralisendelsens endeligt. Den siste tid med numerusbøjning af finitte verber i dansk skriftsprog fra ca. 1870 til ca. 1900”. Undersökningen utgör en del av ett större projekt om den plurala verbbøjningens historia i danska. Författaren gör här en studie av 24 romaner från den aktuella perioden och visar att pluralbøjningen har en stark ställning: ”pluralisformerne anvendes faktisk stadig i høj grad i praksis i almindeligt skønlitterært sprog henvendt til

den brede befolkning" (s. 280 f.). När singularformer ändå förekommer uppträder dessa under början av undersökningsperioden i första hand i särskilda kontexter. Det rör sig dels om s.k. *der*-konstruktioner (där singularformen kan antas bero på att det finita verbet kongruerar med *der* i stället för med det egentliga subjektet) eller i satser med samordnade subjekt i singular. Likaså är singularformerna starkt representerade vid modalverben, även hos författare som i övrigt följer normen att låta det finita verbet kongruera med satsens subjekt i numerus. Knapptast förvånande visar det sig också att tendensen till enhetsböjning är tydligare ju yngre texterna är. Kathrine Thisted Pedersen diskuterar också i vilken utsträckning som de progressiva tankar som präglade de litterära strömningarna under det moderna genombrottet också var utslagsgivande för förlusten av verbkongruensen. Intressant i det sammanhanget är att ju yngre författarna är, desto troligare är det att de överger kongruensböjningen.

I diskussionen av valet av kasusform i komparativa subjunktionsfraser (*større end jeg/mig*) citerar Eva Skafte Jensen och Jørgen Schack två grammatiker från andra halvan av 1800-talet (Lefolii och Mikkelsen) som nämner att den oblika formen gärna används i talspråket. Karen Margrethe Pedersen ställer i sitt kapitel "Kasus i sideordninger og sammenligninger i nørrejysk, sjællandsk og ældre københavnsk" frågan om vilket talspråk Lefolii och Mikkelsen i så fall har hört oblika former i. "Fra mit arbejde med *Dansk Sproghistorie* [...] vidste jeg, at nørrejysk allerede i første halvdel af 1800-tallet havde oblik kasus i en lang række konstruktioner, mens sjællandsk stadig havde nominativ" (s. 244). Pedersen kompletterar i detta kapitel bilden genom studier av kasusval dels i samordningar, dels i komparativa subjunktionsfraser. I allt väsentligt för dessa undersökningar till samma resultat. Även om hennes studie naturligtvis inte har kunnat ge ett säkert svar på frågan var just Lefolii och Mikkelsen har hört oblika former håller hon för troligt att Lefolii har hört sådana i Viborg "hos højsociale jyder, der talte jysk rigsmål" medan Mikkelsen har hört dem i Roskilde "hos yngre roskildensere som fx hans elever" (s. 258).

Frågan om normföreställningens relation till det faktiska bruket kan belysas på flera olika sätt. Jørgen Schack väljer att utgå från den s.k. *subjektsregeln*, dvs. kravet på att infinitivfrasens tankesubjekt ska vara

koreferent med subjektet i den överordnade satsen. I kapitlet ”’Ved at spise af Kundskabens Frugt kom Differentsen mellem Godt og Ondt ind.’ Historien om en sprogrigtighedsregels storhed og fald” redovisar han en undersökning dels av synen på subjeksregeln i den danska språkriktighetslitteraturen från 1800-talet och framåt, dels av bruket i danska texter från 1800-talet i jämförelse med tidningstext från 2017. Subjeksregeln som normföreställning kommer först till uttryck under 1800-talets första hälft, och den förblir aktuell under i princip hela 1900-talet. I dag är den dock enligt Schack närmast försvunnen. De empiriska undersökningarna visar att tankesubjektet i infinitivfraser under 1800-talet i hög utsträckning var identiskt med den överordnade satsens subjekt och att så fortfarande är fallet i modern danska, även om överensstämmelsen inte längre är lika hög. Enligt Schack är de skillnader som finns statistiskt signifikanta, men tyvärr blir det inte klart från framställningen hur signifikansberäkningen har genomförts eller vilka signifikansnivåer som har tillämpats. De metodiska invändningarna till trots bidrar kapitlet med intressanta perspektiv, och även om subjeksregeln har begränsad förklaringskraft i en grammatisk analys har den spelat en viktig roll i språkvårdslitteraturen. Denna är väl värd en belysning.

Några av fallstudierna i antologin anknyter genom sitt anslag inte lika starkt till det övergripande temat: *Grammatik i 1800-tallet som nøgle til moderne normproblemer*. Det gäller i synnerhet kapitlet ”*Det- och att-satser i svenskan*” av Lars-Olof Delsing och David Petersson. I detta kapitel diskuterar författarna hur narrativa bisatser som i modern svenska inleds av den allmänt underordnande subjunktionen *att* i äldre svenska också kunde inledas med *det*: *Jag vågar att upplysa er, **det** jag lyssnat till ert samtal*. Valet mellan *att* och *det* har ibland betraktats som ett stilistiskt variationsfall, men Delsing och Petersson argumenterar i stället för att de olika subjunktionerna var knutna till olika ledföljder. Författarna visar med utgångspunkt från undersökningar i äldre svenska texter att subjunktionen *att* inte bara kan följas av en prototypisk bisatsledföljd utan också förekommer med huvudsatsledföljd, medan subjunktionen *det* närmast uteslutande förekommer med bisatsledföljd. Det är tveklöst en intressant iakttagelse, men en mindre undersökning av modernt dialektalt talspråk som författarna redovisar bekräftar inte

sambandet. Författarna diskuterar dock inte varför det äldre skriftspråket skiljer sig från det moderna talspråket i detta avseende utan för i stället ett resonemang om vilken av de båda typerna av narrativa bisatser som är äldst. Resultatet av denna diskussion pekar i delvis olika riktningar, och författarna lämnar därför frågan om vilken bisatstyp som är äldst öppen. Studien är på flera sätt intressant och tankeväckande men kopplingen till antologins övergripande tematik blir ganska svag.

Andra fallstudier skiljer ut sig genom att behandla längre tidsperioder och fokuserar därmed inte lika starkt just på 1800-talets språk. Så gäller t.ex. för Sune Gregersens kapitel ”Et mærkeligt modalverb. Om *gide* fra middelalderen til moderne dansk”. Gregersen visar hur *gide* semantiskt blir ett mindre prototypiskt modalverb under 1600-talet genom att betydelsen skiftar från ’kunne’ till ’have lyst til’. Samtidigt kommer verbet syntaktiskt under 1700- och 1800-talet att bli ett mera prototypiskt modalverb genom att det börjar konstrueras med nollinformativ. Kapitlet illustrerar väl hur semantiska och syntaktiska faktorer kan samverka i en språkförändringsprocess.

Även Michael Nguyens kapitel ”Hvad for en konstruktion handler artiklen om? *Hvad for*-konstruktionen i synkron og diakron belysning” har ett långt tidsperspektiv. Kapitlet handlar om variationen mellan kontinuerliga strukturer som *Hvad for en bil er det?* och diskontinuerliga strukturer som *Hvad er det for en bil?*. I kapitlet redovisas tre olika delundersökningar, av vilka två behandlar modernt språk och en är diakronisk. För det första uppehåller sig Nguyen vid frekvensskillnader mellan *hvad for* och *hvilken* i formellt skriftspråk respektive mindre formellt talspråk. För det andra jämförs de båda konstruktionstyperna med avseende på frekvensförhållanden i tal och skrift. För det tredje redovisas utvecklingen över tid (1500–2023) när det gäller valet mellan kontinuerlig och diskontinuerlig konstruktion. Vad gäller den första delstudien kan Nguyen visa att *hvad for* används mer frekvent än *hvilken* i mindre formellt talspråk medan det omvända förhållandet råder i formellt skriftspråk. När det gäller den andra undersökningen framgår att den diskontinuerliga konstruktionen används i högre utsträckning än den kontinuerliga både i tal och skrift, och diskontinuerliga konstruktioner är vanligare i formellt skriftspråk än i mindre formellt talspråk. I den tredje delundersökningen visas att den diskontinuerliga konstruktionen

är vanligare än den kontinuerliga såväl under 1800-talet som i dagens danska. Den diskontinuerliga konstruktionen uppträder vidare i de flesta fall med ett kopulaverb.

Slutligen ska nämnas Peter Juul Nielsens kapitel med titeln "Frit indirekte objekt ved *købe* i *Danmarks Breve*. En pilotundersøgelse af sammenhæng mellem recipientudtryk og sproghandlingsramme". Kapitlet tar sin utgångspunkt i observationen att det fram till mitten av 1800-talet var möjligt att konstruera satser med "anskaffelses- og fremstillingsverber" (s. 223) med ett fritt indirekt objekt: *Hvem har syet fruene denne kjole?* I modern danska är dessa möjligheter starkt begränsade och betingas av särskilda pragmatiska villkor, nämligen att konstruktionen ingår i en regulativ språkhandlingsram. Därmed avses en språkhandling som, något förenklat, förutsätter en önskan om att den handling som beskrivs också utförs. Någon motsvarande begränsning finns inte om recipienten realiseras genom en prepositionsfras:

- (1) */?Mette har syet hende to par shorts.
- (2) Mette har syet to par shorts til hende.

Undersökningen avgränsas till ett enskilt verb, *købe*, i korpusen *Danmarks Breve*, från 1500-talet till början av 1900-talet. Begränsningen till ett enskilt verb har gjort att undersökningen har avkastat ett mycket litet antal belägg: totalt 36 stycken, varav 17 nominalfraser och 19 prepositionsfraser. Mot bakgrund av det begränsade materialet är författaren också mycket försiktig i sin diskussion av resultaten, men han förmår likafullt visa på intressanta tendenser som stödjer tesen om ett samband mellan recipientens form och språkhandlingstyp. Vidare studier av större material är förstås nödvändiga för att avgöra pragmatikens betydelse för valet av konstruktion, något man som läsare gärna emotser.

Sammanfattningsvis ger den här anmälda antologin ett viktigt bidrag till vår kunskap om grammatiska förhållanden i främst 1800-talets danska. Men resultaten har större räckvidd än så, och relevansen är uppenbar såväl för den äldre språkhistorien som för den moderna språkriktighetsdiskussionen. Det kan knappast längre råda någon tvekan om att även det sena 1800-talet kan vara ett fruktbart forskningsfält när det gäller grammatiska förändringar. Den språkhistoriska forsknin-

gen har mycket att vinna på om även yngre tidsperioder inkluderas som studieobjekt. Samtidigt måste det betonas att det nordiska perspektiv som så självklart utmärker forskningen om den äldre språkhistorien är märkligt frånvarande i antologin. En tydligare nordisk utblick skulle säkerligen ha kunnat tillföra ytterligare dimensioner till framställningen. Personligen hade jag också gärna sett ett större inslag av teoretiska resonemang jämte den intressanta empiri som nu presenteras. Men på det hela taget är det glädjande att kunna konstatera att vi genom antologin har fått ett gott tillskott till det tidigare kunskapsläget. Det är vackert så.

David Håkansson, professor
Institutionen för nordiska språk, Uppsala universitet
david.hakansson@nordiska.uu.se

REFERENSER

- Håkansson, D. 2025. Det långa 1800-talet och den svenska språkhistorien. E.M. Petzell, L. Rogström, H. Rosenkvist, M. Strandberg & L. Wenner (red.), *Studier i svensk språkhistoria* 17. *Språket i rummen*, 93–109. Göteborg: Göteborgs universitet.
- Josephson, O. 2007. Modernt genombrott eller modernitetens genombrott? Språk och samhälle i Sverige mot 1800-talets slut. L. Wollin, A. Saarukka & U. Stroh-Wollin (red.), *Det moderna genombrottet – också en språkfråga? Studier i svensk språkhistoria* 9, 64–75. Åbo: Åbo Akademi.
- Larsson, I. & E.M. Petzell 2022. *Morphosyntactic Change in Late Modern Swedish*. Berlin: Language Science Press.
- SAG = Teleman, U., S. Hellberg & E. Andersson. 1999. *Svenska Akademiens grammatik*. Stockholm: Norstedts.
- Åkerblom, S. 2020. *På väg mot en förståelse av fenomenet inkongruent predikativ. Ett försök att beskriva och förklara fenomenet samt skildra dess forskningshistoria*. Diss. Lund: Lunds universitet.